

esseret i samtidig med eller umiddelbart efter et Arbejdsforholds Ophør at erholde den Arbejdsgiveren foreskrevne Pligt til Anmeldelse af et Arbejdsophør opfyldt, men man gav ham tillige i Hænde et Middel til selv at være Herre over, at den foreskrevne Anmeldelsespligt opfyldtes saaledes, at han blev i Stand til straks efter et Arbejdsforholds Ophør at faa et nyt Arbejdsløhedskort udstedt.

Arbejdsgiverrepræsentanterne erklærede sig villige til at anbefale en saadan Ordning; dog saa man gerne, men ikke som et absolut Vilkaar, at Kortet under Arbejdsperioden blev opbevaret hos Arbejdsgiveren.

Arbejderrepræsentanterne nægtede kategorisk at gaa med til den foreslaede Ordning, der kun vilde medføre, at man benyttede Arbejderne „som en Slags Politi“ overfor Arbejdsgiverne til at tvinge disse til at opfylde de dem ved Loven paalagte Forpligtelser, om hvilke man fra Arbejderpartiets Side i Rigsdagen absolut ikke havde fremsat Ønske.

Trods gentagne Forsøg lykkedes det ikke at opnaa noget Kompromis, og Udvalget afsluttede sit Arbejde uden andet Resultat end, at man var enig om fra alle Sider ikke under de foreliggende Forhold at søge nogen Revision af Loven iværksat.

Udvalget var dog enig om i de respektive Nævnsafdelinger at støtte et af Arbejdsdirektøren fremsat Forslag om effektiv Anmeldelse af Arbejdsledighed, i hvilken Henseende det bemærkes, at vel er enhver anerkendt Arbejdsløhedskasse pligtig til de offentlige Anvisningskontorer at sende Meddelelse om enhver overfor Kassen anmeldt Arbejdsledighed, men den paagældende Arbejder er i enhver Henseende selv Herre over, hvorvidt han gennem Anmeldelse til sin Arbejdsløhedskasse vil konstatere sin Arbejdsledighed, naar han ikke samtidig begærer Understøttelse. Dette Forhold medfører blandt andet, at Tallet paa de arbejdsløse i det af Arbejdsdirektoratet udarbejdede Materiale bliver forskelligt, alt efter som Direktoratet som Basis benytter det af Arbejdsløhedskasserne i det givne Tilfælde opgivne Tal eller det af de offentlige Anvisningskontorer paa Basis af Kasserne officielle Anmeldelser udregnede Tal.

Arbejdsdirektøren maatte formene, at Tallet af samtlige arbejdsløse hovedsagelig altid burde være det samme, hvad enten man i det givne Tilfælde benyttede sig af det ene eller af det andet Grundlag, og hertil sluttede Udvalget sig, som ovenfor sagt, enstemmigt.

Paa et under 12. December d. A. afholdt Fællesmøde af Arbejdsnævnets 1ste og 2den Afdeling gav Arbejdsdirektøren Meddelelse om Udvalgets Arbejde og det af dette flydende negative Resultat, men indenfor de 2 Nævnsafdelinger ønskede man saavel fra Arbejdsgivernes som fra Arbejdernes Side kun at konstatere det foreliggende negative Resultat, medens man med Hensyn til Udvalgets Indstilling om at støtte Arbejdsdirektøren i hans Bestræbelser for at faa Anmeldelse af enhver Arbejdsledighed gennemført enstemmig vedtog at rette en indtrængende Henstilling til Hovedledelserne for de anerkendte Arbejdsløhedskasser om at drage Omsorg for, at det efter hver enkelt Kasses nærmere Bestemmelse om Formen gøres til en Pligt for Medlemmerne at anmelde deres Arbejdsledighed, uanset at de i paakommende Tilfælde ikke maatte begære Understøttelse.

Forholdet er saaledes herefter, at man bliver staaende ved de nu for Arbejdsløhedskortet gældende Regler; men har Arbejdsgiverne, som allerede under 24. Juli d. A. Indenrigsministeriet meddelt, absolut ikke opfyldt de dem paalagte Anmeldelsespligter, ligesom Arbejdsløhedskasserne ret ofte undladt at udstede Arbejdsløhedskort i det af Loven paabudte Omfang, maa Arbejdsdirektoratet for at kunne administrere Loven gaa over til at anvende de i Lovens § 6 nævnte Straffebestemmelser overfor Arbejdsgiverne og i paakommende og graverende Tilfælde over Arbejdsløhedskasserne at bringe Lovens § 25 til Anvendelse.

Da Arbejdsgiverne allerede nu dels ved at undlade at efterkomme deres Anmeldelsespligt til de offentlige Anvisningskontorer, dels ved kun i ringe Grad at benytte de offentlige Anvisningskontorer, idet mange Arbejdsgivere stadig nærer den mærkelige Opfattelse, at de kun ved at benytte Arbejdsløhedskassernes Arbejdsanvisning kan faa kvalificerede Arbejdere, har bidraget ikke saa lidt til, at de offentlige Anvisningskontorer ikke for Direktoratet er blevet den Kontrol af Arbejdsløhedskasserne som tilsigtet, maa det for Direktoratet være af Betydning at gøre sit